

CZŁG PIECHOTY T-26 wz 37 RUSSIAN LIGHT TANK 1/35

nr kat. 35308, seria 5

RYS HISTORYCZNY: W końcu lat dwudziestych w wojskach pancernych Armii Czerwonej bardzo licznie były używane czołgi tzw. „ogólnie wojskowe” – czyli czołgi wsparcia piechoty wzorowane na konstrukcjach z I wojny światowej. Bazowym czołgiem tych lat był Renault FT 17, a w Armii Czerwonej oznakowany jako T-18 (ze zmodyfikowanym podwoziem). Czołgi te były słabo opancerzone i o złych właściwościach technicznych i bojowych. Rozpoczęto więc poszukiwania nowych wzorów, lecz własne konstrukcje nie sprawdzały się w ćwiczeniach poligonowych. Postanowiono zakupić czołgi wzorowe i na ich bazie rozpocząć produkcję własnego czołgu. W 1930 roku zakupiono partię czołgów Vickers-6 ton w ilości 15 szt. Sprawdzenia wypadły zadowalająco i po niewielkiej modyfikacji zostały wprowadzone do uzbrojenia pod symbolem TMM-1 (przed modernizacją oznaczenie było W-26). Do produkcji czołgów wyznaczono fabrykę w Stalingradzie i nadano mu indeks T-26. Niestety opóźnienia w rozpoczęciu produkcji były bardzo duże i dlatego całość przeniesiono do Fabryki nr. 174 w Leningradzie. Czołg lekki T-26 był produkowany w kilkunastu wersjach uzbrojonych i o różnym przeznaczeniu. Od wersji dwuwieżowej uzbrojonej w km, a poprzez wieżę spawane i odlewane uzbrojone w działka 37 i 45 mm jak i w miotacze płomieni. Na bazie tego czołgu budowano działa szturmowe i przeciwlotnicze, mosty zwodzone-samojezdne, oraz pojazdy do zwalczania umocnień – sterowane drogą radiową i oczywiście czołgi artyleryjskie. Całość to około 23 odmian pojazdów pancernych na bazie czołgu T-26. Czołg lekki piechoty T-26 przez niektórych zwany „koniem roboczym”, a przez innych „przekleństwem sowieckich czołgistów” był w zasadzie czołgiem udanym, lecz w chwili rozpoczęcia II wojny światowej był już zbyt słabo opancerzony jak również jego osiągi jezdne – trakcyjne pozostawiały wiele do życzenia. Niemniej czołg T-26 wprowadził do Armii Czerwonej mechanizację i taktykę broni pancerniej. Pokazany przez nas czołg T-26 wz 37 został zaopatrzony w wieżę walcowaną stożkową ze wzmocnieniami spawanymi na części głównej. W odróżnieniu od wcześniejszego modelu T-26/1933 w czołgu wprowadzono dodatkowy wąż awaryjny w podłogę pojazdu oraz zwiększono zbiorniki paliwa. W zależności od jednostki w której służyły, czołgi wyposażono w reflektory nad działem, służące do oświetlania celu w nocy oraz w dodatkowe karabiny maszynowe do strzelania przeciwlotniczo. Z karabinu maszynowego zainstalowanego w tylnej części wieży zrezygnowano, gdyż użycie jego stwarzało kłopot w obsłudze. Niektóre z czołgów, będące wozami dowódców wyposażono w anteny poręczowe wokół wieży. Czołg T-26 wz 37 był użyty bojowo w wojnie domowej w Hiszpanii, oraz w wojnie zimowej z Finlandią. Plan „Barbarossa” czyli szybkie uderzenie wojsk niemieckich w głąb Rosji spowodował, że duże ilości sprzętu pancernego nie zostały wprowadzone do walki (w tym czołg T-26) i zostały przejęte przez Wehrmacht w stanie nieuszkodzonym. Pojazdy te były wykorzystywane do walk z otocznymi oddziałami Armii Czerwonej oraz w służbach policyjnych do walk z partyzantami.

DANE TAKTYCZNO-TECHNICZNE:

Masa czołgu: 10,2 ton
Wymiary: (długość x szerokość x wysokość) 4620 x 240 x 2330 mm
Uzbrojenie: - 1 armata kalibru 45 mm wz 1938 (poprzednie wz 1934) sprzężona z km kalibru 7,62 mm DT (w ostrońce działa - niektóre czołgi posiadały w tylnej ścianie wieży km 7,62 mm DT oraz 1 przeciwlotniczy km 7,62 mm - P40 na podstawie obrotowej wlezu dowódcy. Jednostka ognia 107 naboju do działa i ok. 3000 szt. do km.
Pancerz: kadłub - przód i boki oraz wieża - przód i boki o grubości 15 mm, a pozostałe płaszczy-

zry o grubości 6 mm.
Napęd: silnik gaźnikowy 4-suwowy, przeciwbieżny - poziomy o pojemności 6600 cm³ i mocy 95 KM chłodzony powietrzem.
Łączność: radiostacja 71-TK 1 oraz telefony wewnętrzne.
Osiągi: prędkość max. ok. 30 km/h, zasięg po drodze bitej 230-240 km w terenie 150 km.
Załoga: 3 ludzi.

UWAGI DO BUDOWY MODELU: Przed rozpoczęciem budowy modelu należy zapoznać się z instrukcją oraz oznakowaniem detali. „Ramki podstawowe” nie posiadają oznakowania literowego, natomiast „ramki wersji” posiadają oznakowanie literowe A,B,C,D - detal narysowany na instrukcji posiada wówczas oznakowanie łączone np. „B23” czy „C11” (w odróżnieniu od oznakowania „12” czy „28”). Zachowując kolejność montażu taką jak w instrukcji nie bierzemy zaskoczeni tym, że zostaną nam detale, które należy przykleić wcześniej niż doklejo no już cały zespół do modelu. Zastosowanie innych typów kół jezdnych w czołgach produkcji radzieckiej daje możliwość sklejania modelu z kołami „oblanymi” gumą jak i koła płaskie z małymi „bandażami gumowymi”. Dlatego koła jezdne płaskie będą tylko jako pierwsze w przednim wózku jezdnym oraz ostatnie w tylnym wózku jezdnym i wszystkie koła jezdne zewnętrzne. Tak samo zmieniajmy koła podtrzymujące. Należy zwrócić uwagę na zalecenie odjęcia niepotrzebnych elementów z podstawowych ramek ścian bocznych. Zastosowanie pierścienia montażowego z uchwytnymi pod wieżę pozwala nam na zwrócenie uwagi już po całkowitym montażu modelu. Zaleca się malowanie detali trudno dostępnych przed ich sklejaniem z częścią główną oraz nie stosowanie kleju w miejscach oznaczonych. Ramki z detalami modelu umyć w płynie odtłuszczającym, co ułatwi malowanie. Doklejenie reflektorów oraz zmiana kalkomanii pozwolą nam na uzyskanie innej wersji modelu.

Zyczymy zadowolenia z kolejnego modelu w kolekcji broni pancerniej produkcji naszej firmy.

History: At the end of 1920s Red Army tank units used large numbers of the "general type" tanks, i. e. infantry tanks similar to the WWI vehicles. The principal tank of that time was the Renault FT 17, known in the Red Army as the T-18 (with modified chassis). These tank were lightly armoured and had poor performance and poor combat capabilities. New designs were studied, but indigenous tanks failed during range trials. It was then decided to purchase pattern tanks and use them to start production of an own tank. In 1930 a batch of 15 Vickers 6 ton tanks was purchased. Tests were successful and the tanks, slightly modified, were introduced into service under the designation TMM-1 (before modification they were known as V-26). The tank was re-designated T-26 and a factory in Stalingrad was selected to manufacture it. However, due to delays in start-up the entire production was moved to the Factory no. 174 in Leningrad. The T-26 light tank was manufactured in about a dozen versions varying in armament and role. These included versions with twin turrets armed with machine guns, with welded and cast single turrets with 37 mm or 45 mm guns, and with flame throwers. The tank also served as the basis for assault and AA guns, self-propelled bridges, radio-controlled anti-fortification vehicles, and artillery tractors. Altogether there were some 23 armoured vehicle variants based on the T-26 tank. The T-26 light infantry tank, known to some as the "workhorse", and to others as the "curse of Soviet tank crews" was basically a successful design, but by the outbreak of WWII it was too weakly armoured, and its performance left much to be desired. Nevertheless the T-26 introduced new technology and tactics of tank weapon to the Red Army. The T-26 Mark 1937 was fitted with a conical turret with welded reinforcements on the main portion. As opposed to the earlier T-26 Mark 1933, the tank was fitted with another emergency hatch in the bottom of the vehicle and larger fuel tanks. Depending on the unit where they served, tanks were fitted with a searchlight above the gun to illuminate the target at night, and with additional machine guns for AA fire. The machine gun at the rear of the turret was abandoned, as it caused problems in operations. Some tanks, used as commander vehicles, were equipped with handrail aerials around the turret. T-26 Mark 37 was used in combat in Spain and in the Winter War against Finland. Operation "Barbarossa", the German invasion of Russian, left large numbers of armoured vehicles (including T-26 tanks) unused and captured by the Wehrmacht. These were then used in combat against encircled Red Army troops and for policing operations against partisans.

Weight:	10.2 tonnes	Armour:	body - front and sides, and the turret - front and sides- 15 mm, other surfaces 6 mm.
Dimensions:		Power plant:	95 hp 6,600 cm ³ 4-stroke, opposed piston horizontal air cooled carburettor engine.
length:	4,620 mm	Communication:	71-TK 1 radio and intercom.
width:	2,400 mm	Performance:	
height:	2,330 mm	max. speed approx:	30 km/h
Armament:		range on road:	230-240 km
one 45 mm Mark 1938 gun (earlier versions Mark 1934) coupled with a 7.62 mm DT machine gun (in the gun mount - some tanks were fitted with a 7.62 mm DT in the back plate of the turret and an AA 7.62 mm P40 machine gun on a rotatable mount at the commander's hatch. 107 rounds for the gun and approx. 3,000 rounds per machine gun.		off road:	150 km.
		Crew:	3

Dokumentacja konstrukcyjna: Mirosław Miarka.

PPHU MIRAGE HOBBY Adam Zieliński 02-786 WARSZAWA, ul. ZWM 20/15.

BIURO HANDLOWE: 02-621 WARSZAWA, ul. Tyniecka 36, tel./fax +48 (22) 646 84 14

SYMBOLY

Ⓘ ZESPÓŁ W MONTAŻU

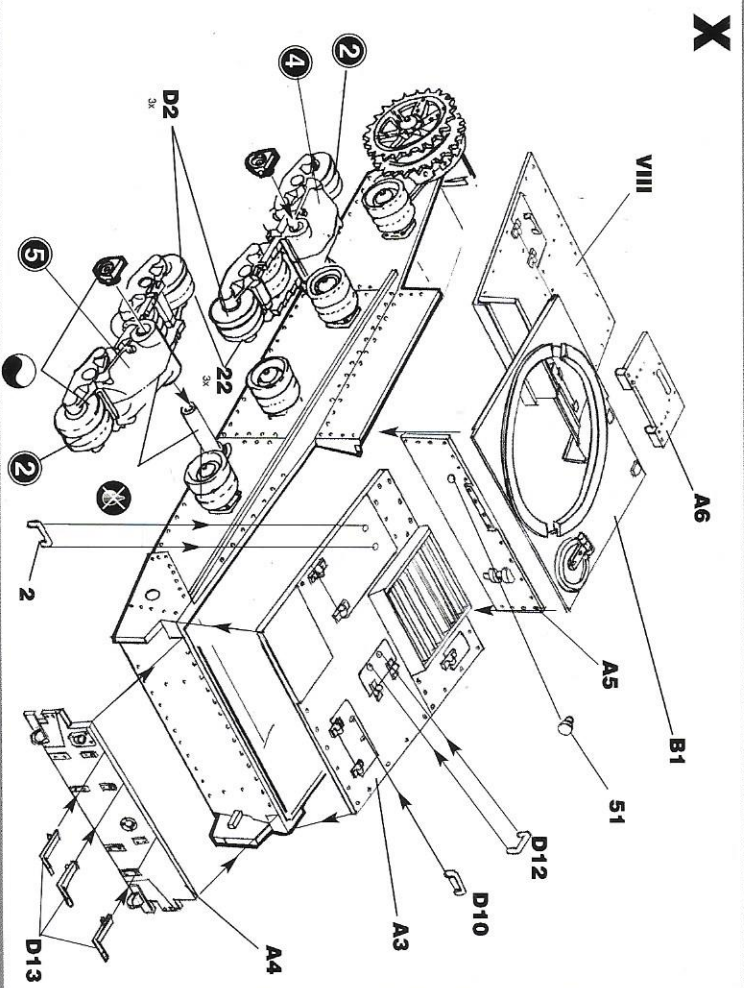
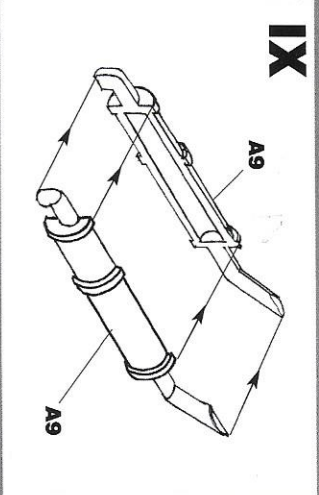
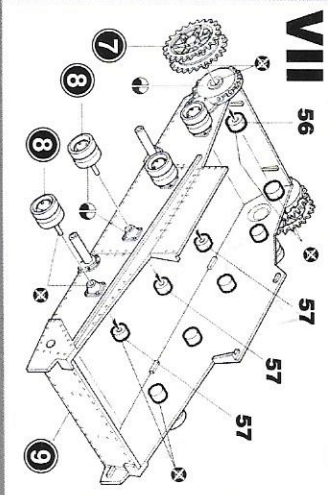
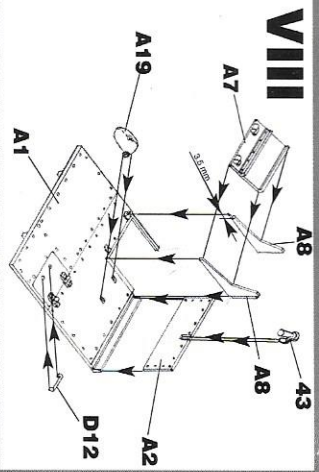
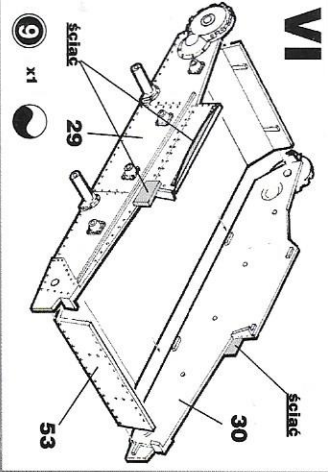
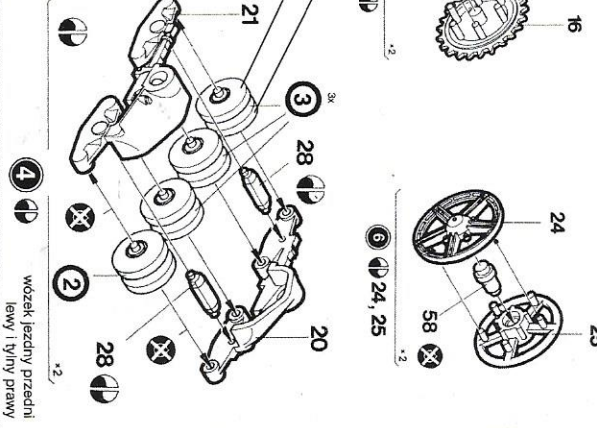
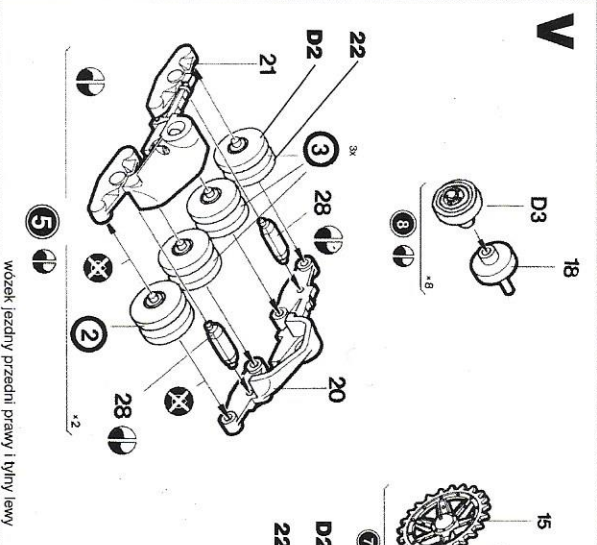
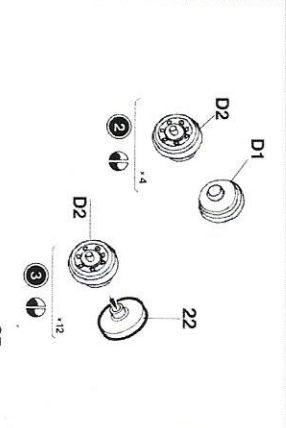
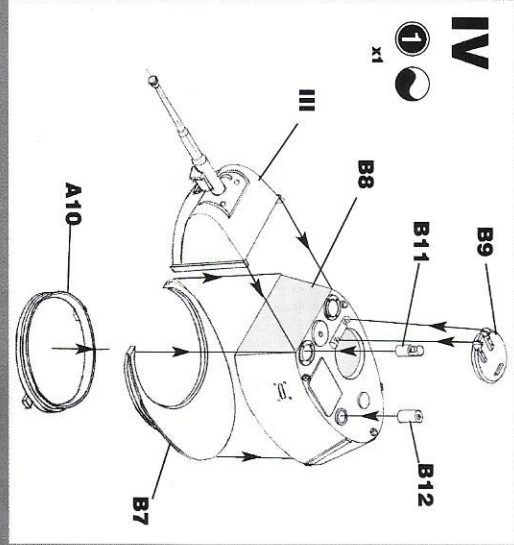
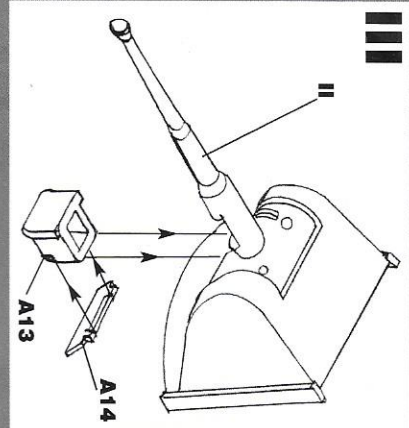
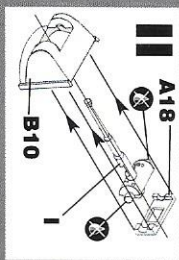
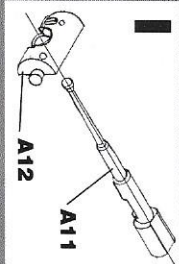
Ⓙ ZESPÓŁ WYKONYWANY

Ⓚ NIE KLEIĆ

Ⓛ WARIANT (M) WYKONANIA

Ⓜ MALOWAĆ PRZED MONTAŻEM

Ⓝ KOLOR

wózek jezdny przedni prawy i lewy

wózek jezdny przedni lewy i prawy

